

Приветствие по случай шестдесетгодишния юбилей
на професор Богдан Богданов, произнесено
на 9.XI.2000 г. в Народната библиотека

Имам привилегията да съм един от първите студенти на професор Богданов и затова ще разкажа как той ръководеше упражненията по старогръцки език, които, поради естеството на учебния материал, бяха страшилище за несериозните студенти, а за сериозните бяха сурова школа. Още на едно от първите занятия асистентът тогава Богдан Богданов предупреди, че докато студентите не нагазят дълбоко в стихията на езика, отношенията между тях и него като преподавател трябва да бъдат както между учител и *послушни* ученици. “А по-нататък,” добави той, “ще бъдете възнаградени с едно добро четиво.” И се започна едно тежко дългогодишно учене, при което отсъствието от упражнения беше най-голямата глупост, която един студент можеше да направи. Някои колеги направиха тази глупост – и си останаха недонаучени завинаги.

На занятията професор Богданов се държеше като артист от най-висока класа. Първо – и най-основно – той умееше да внушава респект. Беше невъзможно някой да се държи лекомислено или невъзпитано: единственият, който се опита да направи нещо подобно, беше изгонен от аудиторията начаса̀. Създавайки необходимата дистанция между себе си и студентите, бъдещият професор справедливо показваше, че е редно всеки да си знае мястото. Второ, той беше много строг и взискателен, изпитваше подробно, всеки беше длъжен да има прегледни записки. Не търпеше хитруване. Помня, на т. нар. “писмен университетски изпит”, който по онова време се държеше след петия семестър и представляваше превод *без речник* от двата класически езика, професор Богданов беше определен за квестор. Той изпълни дълга си с безукорна бдителност и осуети внимателно и изтънко подготвени планове за подсказване и преписване, така че всеки получи оценката, която заслужаваше. Отчаяна от този развой на изпита, една студентка, чието име от дискретност премълчавам, изрече следната фраза: “Ех, този Богданов е страхотна скръндза!”

Накрая – трето – и донякъде парадоксално (ала само донякъде) – нашият дълбоко уважаван учител обичаше, а и още обича, да стряска с мнения, които човек не би очаквал да чуе от него. Казах, че той беше строг до педантичност; ала пак той е изрекъл не едно и не две съждения, сразяващи педантизма и буквоедството, при това

с пълно право. Тогава къде е истината? Доколкото съм способен да преценя, истината се състои в това, че самият темперамент на професор Богданов го подтиква непременно да провокира мисъл. Той винаги държи в шах онези, с които общува, от което, разбира се, те само печелят. Или – мога да го кажа и така – професор Богдан Богданов е един неуморим и непреклонен учител по мислене. Днешният ден е чудесен повод да му благодарим за всички негови строги, изтънчени и нередко лукави уроци.

Да сте жив и здрав много, много години, уважаеми професор Богданов, *et, quoniam Bacchus, deus inter deos omnes amatissimus, in Thracia natus est, pro salute Magistri Bogdan Bogdanov morā quam potest brevissimā interpositā reverentissime bibāmus.*

Димитър Бояджиев